

Kiboko

agus an nathair-uisge

An teacsa Frances Usher
Na dealbhan Stephen Lewis
A' Ghàidhlig Anna NicDhòmhnaill

STÒRLANN • ACAIR

Ann an Afraga bha abhainn àlainn.

Ri taobh na h-aibhne bha craobhan àrda
agus mòran feur gorm.

Bha each-aibhne beag, Kiboko, a' fuireach
san abhainn.

Latha bha siud bha Kiboko agus a mhàthair
nan suidhe ri taobh na h-aibhne.

Bha Kiboko uabhasach teth.

“Carson nach tèid thu sìos fon uisge?”
ars a mhàthair.

Mar sin chaidh Kiboko a-steach dhan uisge fhuar.

“Sgoinneil. Tha seo math,” thuirt e.

Sa mhionaid sin dh’èigh cuideigin shìos fon uisge. “Cuidich mi! Cuidich mi!

Tog do chas mhòr dhìom!”

Choimhead Kiboko sìos dhan uisge
ach chan fhaiceadh e a chasan fhèin.
Chan fhaiceadh e ach poll agus gu leòr dheth.
“Cò tha shìos an sin?” dh’èigh e.
“Chan eil mi a’ faicinn cò th’ ann.”

Ann an tiotan chunnaic Kiboko rudeigin
a' snàmh a-mach às an uisge.

'S e nathair-uisge bheag uaine a bha ann agus thuir i, “Bha mi a’ dèanamh mo dhannsa nathrach nuair a sheas thu orm led chois mhòir.”

“Tha mi duilich ma sheas mi ort,” arsa Kiboko.
“Cha tug mi an aire dhut shìos an siud.
Ach chòrdadh e rium an dannsa nathrach
fhaicinn. An seall thu dhomh mar a nì thu e?”

“Seo mar a tha e a’ dol,” ars
an nathair-uisge bheag uaine.
Thòisich i air danrsa uabhasach luath
dha Kiboko. Chaidh i an taobh seo,
agus an taobh ud, thairis air agus fodha.

“S e dannsa eireachdail tha sin,” arsa Kiboko.
“Tha mi fhèin airson fheuchainn cuideachd.”
Thòisich Kiboko a’ dannsa.

Dhanns Kiboko an taobh seo agus an taobh ud.

Suas agus sìos.

Leum, boc.

Car mu char.

Dhanns e sìos an
abhainn.

Ach cha tug e an aire
dha na crogaill air
taobh thall na h-aibhne.

Thòisich na crogaill a' snàmh às dèidh Kiboko. "Thoir an aire Kiboko!" dh'èigh an nathair bheag. "Tha na crogaill a' tighinn às do dhèidh." Ach cha chuala Kiboko an nathair ag èigheach. Chùm e air a' dannsa.

Shnàmh na crogaill a-null gu Kiboko.
Chunnaic e na h-earbaill mhòra aca,
am beòil mhòra agus am fìaclan uabhasach.
Dh'èigh e, “Cuidich mi! Cuidich mi!
Tha na crogaill a’ dol gam ithe.”

Chuala màthair Kiboko an èigh aige.
Leum i dhan uisge agus shnàmh i a-null
thuige cho luath ri iasg. Dìreach nuair a
dh'fhosgail na crogaill am beòil mhòra
airson Kiboko ithe, phut ise e a-mach às
an rathad.

Shnàmh Kiboko agus a mhàthair air ais gu taobh thall na h-aibhne agus shreap iad suas air a' bhruaich.

“Kiboko,” thuirt a mhàthair, “feumaidh tu sùil a chumail a-mach airson crogaill.

Is toil leotha a bhith ag ithe eich-aibhne bheaga mar thu fhèin.”

Nuair a bha na crogaill air falbh,
chaidh Kiboko air ais dhan uisge.
Chunnaic e an nathair-uisge bheag uaine
a' danrsa. "A bheil thu a' dol a dhannsa
a-rithist, Kiboko?" dh'fhaighnich an nathair.
"Tha," arsa Kiboko. "Ach chan eil an-diugh.
Tha mi a' coimhead a-mach airson crogaill."